

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὁ Σαλαί θά τὴν στέλνῃ! ψιθύρισε κάπως παρηγορημένη ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ, μόλις συνήλθε ἀπὸ τὴν πρώτη τικρὴ ἀπογοήτευσί της. Κάπου θά κρύβεται ἴσως, ὁ ἀγαπημένος μου... Καί μὲ εἰδοποιεῖ τώρα σχετικῶς, μὲ τὴν ἐπιστολὴ του αὐτῆς...

Τὴν στιγμή ἐκείνη τῆς παρουσίασαν τὸν ἀλλόκοτο γραμματοκομιστὴ, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει ἐντωμεταξὺ καὶ τὴν ζητούσε πάλι. Ἦταν ὁ Κορινιάν μας, φέρνοντας τῆς τὴν ἐπιστολὴ τῆς Μαρίας.

Μόλις ὅμως τὴ διάβασε ἡ Σεβρέζ, ἡ λαχτάρα τῆς ἔσβυσε ἀμέσως, καὶ νεκρικὴ χλωμάδα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό της.

— ὦ, Θεέ μου!... ψιθύρισε. Ὁ Ἑρρίκος μου, εἶνε στὰ χέρια καὶ στὴ διάθεσι τοῦ Λουβινύ, κι' ὁ θάνατος τὸν περιμένει!... ὦ, αὐτὸς ὁ δαίμονας ὁ Λουβινύ!... Εἶχα ξεχάσει ὅτι μ' ἀγαπάει κι' αὐτὸς ἀπελπισμένα κι' ὅτι μισεῖ γι' αὐτὸ θανάσιμα τὸν ἀγαπημένο μου!

Ἐξαλλῆ, μπήκε στὴν ἀμαξία τῆς κ' ἔφυγε γιὰ τὸ Μπλουᾶ. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ, τράβηξε κατ' εὐθείαν στὸν πύργο τοῦ Σεβερνύ.

— Νά, μιά ἀχτίδα ἡλίου, ἀνάμεσα στὴ θύελλα! τῆς εἶπε ὁ γερο-Σεβερνύ, μόλις τὴν εἶδε.

— Στὴ θύελλα; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ δούκισσα, πέφτοντας ἐξαντλημένη σὲ μιά πολυθρόνα.

— Ναί! ξανάπε ὁ Σεβερνύ, κουνώντας τὸ κεφάλι του θλιβερὰ. Τὰ σχέδιά σας ἐναυάγησαν ὅλα, φτωχὴ μου δούκισσα... Πρὸ ὀλίγου διάβασα μιά ἐπιστολὴ, τὴν ὁποία μοῦ στέλνει ἀπὸ τὴ Νάντη ὁ ἀνεψιός μου Ντρουέ... Μοῦ γράφει, λοιπόν, ὅτι οἱ γάμοι τοῦ ντ' Ἀνζού μὲ τὴ δεσποινίδα ντὲ Μονπανσιέ ἔγιναν, ὅτι οἱ σύντροφοί μας τρομαγμένοι ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Νάντη καὶ τραβοῦν μυστικὰ — καὶ χωριστὰ ὁ καθένας — γιὰ τὴ Ροσέλη, ὅπου συμφώνησαν νὰ συναντηθοῦν!... Κι' ὅτι ὁ Σαλαί, ὁ ἀπαράμιλλος Σαλαί μας συνελήφθη καί...
— ... Καί; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ δούκισσα, νοιώθοντας ἓνα μαῦρο σύννεφο νὰ σκοτίζῃ τὴ ματιὰ της.

— Δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο! ἐξακολούθησε πένθιμα ὁ Σεβερνύ. Καὶ τὴν Παρασκευὴ ἴσως ν' ἀποκεφαλίστῃ!...
— Φεύγω!... Χαίρετε! φώναξε ἔξαλλῆ ἡ δούκισσα. Τρέχω γιὰ τὴ Νάντη.

— Πῶς;... Μὰ ποῦ πάτε; ψιθύρισε ἔκθαμβος ὁ Σεβερνύ, βλέποντας τὴ θελκτικὴ ἐκείνη ἀριστοκράτιδα νὰ φεύγῃ ξαφνικὰ κατάχλωμη, δακρῦθρεχτη, ἀναμαλλιασμένη. Γιὰ τὴ Νάντη, εἶπατε;... Μά...
Κι' ἀμέσως ὕστερα, μόνος του πεῖα στὸ σαλόνι, σκέφθηκε θλιμμένα:

— ὦ, γιὰ τὸν Σαλαί λοιπόν, ὑποφέρει τόσο;... Ὡστε τὸν ἀγαποῦσε ἡ δυστυχισμένη καὶ στὴν εἶδησι τῆς κατυδίκης του

ρίπου δημοκρατικῶν, ἀποφασισμένων νὰ σκοτωθοῦν, ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀλλάξῃ ἡ μάχη ὄψι.

Ὅταν σταμάτησαν τὰ πυρὰ, ὁ Ρικὸρ καὶ ὁ Φρερόν, δύο ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους τῆς Συμβατικῆς Συνελεύσεως, συναντήθηκαν μὲ τὸν διοικητὴν τῆς πυροβολαρχίας καί, ἀφοῦ τοῦ ἐζήτησαν πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴν μάχη, τὸν ρώτησαν:

— Ἐδραπέτευσαν δύο κατάσκοποι τῶν Ἀγγλων, τοὺς ὁποῖους φυλάγαμε σὲ μιά σκηνή. Μήπως τοὺς εἶδατε;

— Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς μάχης, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιωματικὸς, δύο πολῖται ἦρθαν καὶ μὲ ρώτησαν ἂν ἤθελα νὰ μὲ βοηθήσουν. Προτίμησα νὰ τοὺς στείλω νὰ καταλάβουν τὸ ὕψωμα ἐπὶ κεφαλῆς μερικῶν στρατιωτῶν. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ κατάληψις τοῦ Μικροῦ Γιβραλτάρ ὀφείλεται στὴν ψυχραιμία καὶ τὴν γενναιότητα τῶν δύο αὐτῶν κατασκόπων τῶν Ἀγγλων, ὅπως τοὺς ἀποκαλέσατε...

Ὁ Ρικὸρ καὶ ὁ Φρερόν κυττάχτηκαν κατάπληκτοι.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶνε αὐτοί; ρώτησε ὁ πρῶτος.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὠδήγησε τοὺς δύο ἐπιτρόπους σὲ μιά ἀπόμερη γωνιά, ὅπου εἴκοσι στρατιῶται ἐχρησίμευον ὡς τιμητικὴ φρουρὰ δύο νεκρῶν, σκεπασμένων μὲ τὴν γαλλικὴ δημοκρατικὴ σημαία.

— Ἴδου οἱ δύο κατάσκοποι! ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικὸς.

ΠΙΕΡ. ΣΑΝΛΑΙΝ

τρελλάθηκε ἀμέσως!... Νά, πηγαίνει τώρα στὴ Νάντη, κατ' εὐθείαν στὸ στόμα τοῦ λύκου, στὰ νύχια τοῦ καρδινάλιου!...

Συντριμμένη πεῖα ἀπὸ τὸν πόνο της, ἡ τόσο ὠραία καὶ λαμπρὴ, ἄλλοτε δούκισσα, κι' ἀποφασισμένη νὰ λυγίσῃ τὴν ὑπερφανεία της πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ πιὸ ἀμειλίχτου ἐχθροῦ της, τοῦ καρδινάλιου, γιὰ τὸ χατήρι τοῦ ἀγαπημένου της, σκεπτόταν στὸν ἀντιθάλαμο δακρῦζοντας:

— Ναί, εἶνε περιττὸ ν' ἀτιευθυνθῶ στὸν βασιλέα!... Βασιλεὺς πανίσχυρος, εἶνε μονάχα αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος καρδινάλιος!... Ὁ Ρισελιέ!... Θά ταπεινωθῶ μπροστὰ του, ἀλλὰ θά τὸν συγκινήσω ὥστε νὰ δώσῃ χάρι στὸν λατρευτὸ μου...

Ὁ ἀξιωματικὸς τὴν διέκοψε, ξαναβγαίνοντας κι' ὀδηγώντας τὴν στὸ γραφεῖο τοῦ Ρισελιέ. Ἀπερίγραπτα ταραγμένη ἡ δούκισσα, ξέχασε ὅλα ὅσα προσεδίαζε ὡς τώρα νὰ πῆ, γιὰ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτο τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου. Καὶ κλονισμένη, πέφτοντας μὲ τὰ γόνατα κάτω στὸν παχὺ τάπητα, μιά λέξι μονάχα θρῆκε νὰ τραυλίση:

— Χάρι!...

Ὁ καρδινάλιος ἐτρόμαξε, μπρὸς στὸ μέγεθος τῆς θλίψεώς της. Οἱ λυγμοὶ τῆς ἀσπονδῆς ἐχθρᾶς του, ἡ ἀφάνταστη ταπεινότης της, τὰ τενωμένα μὲ ἀγωνιώδη ἰκεσία χέρια της, τὸ σώμα τῆς κάτω, ὅλ' αὐτὰ, τὸν ἐμπόδιζαν νὰ χαρῆ τὸν ἀπροσδόκητο θρίαμβό του. Κύτταζε τὴν πανίσχυρη ἄλλοτε αὐτὴ γυναίκα καὶ δὲν τὴν ἀναγνώριζε. Τρέμοντας ἄθελά του, ψιθύρισε:

— Φθάνει λοιπὸν σ' ἓνα τέτοιο σημεῖο, ἡ ἀνθρώπινη θλίψι;... Ὡστε ἀγαποῦσε λοιπὸν τόσο ἀφάνταστα, αὐτὴ ἡ γυναίκα;

— ὦ, περνοῦσε τρομερὲς στιγμὲς, ὁ χαλύβδινος αὐτὸς ἄνθρωπος. Καὶ μὲ φωνὴ δειλὴ, σχεδὸν ντροπιασμένος, τραύλιζε:

— Εἶνε πολὺ ἀργά, κυρία!

Δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς πῆ, ὡμὰ, ὅτι ὁ Σαλαί εἶχε ἀποκεφαλίσθῃ ἀπ' τὸ πρῶ!

— Ξέρω! ψιθύρισε ἐκείνη, νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὴν καταδίκη τοῦ ἀγαπημένου της. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος!... ὦ, σὰς ἰκετεύω, ἐξοχώτατε, νὰ μεσολαθῆσατε καὶ σεις!... Δώσατε χάρι στὸν λατρευτὸ μου, γιὰτὶ θά πάψω νὰ ζῶ, ἂν ἐκεῖνος πεθάνῃ!

Ἐνα νέο ρῖγος συγκλόνησε τότε τὸν καρδινάλιο. Αἰσθανόταν ἐκμηδενισμένο τὸν ἑαυτὸ του, μπρὸς στὸ ἐπιβλητικὸ μεγαλεῖο τῆς ἀνέκφραστης ἐκείνης ὀδύνης. Δὲν τόλμησε καὶ πάλι, νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπαισία, τὴ φρικώδη ἀλήθεια.

Καὶ φωνάζοντας ἓναν ἀξιωματικὸ, εἶπε ξερά:

— Ὁδηγήσατε τὴν κυρία δούκισσα στὸ μέγαρο τοῦ ντὲ Λουβινύ!... Ἐκεῖ θρῖσκεται ὁ Σαλαί!

Ἐκθαμβῆ ἡ Μαρία ντὲ Σεβρέζ, νεκρὴ σχεδὸν ἀκόμα ἀπ' τὴν ἀγωνία κι' ἀπ' τὴν ἐλπίδα, δὲν ζήτησε περισσότερες ἐξηγήσεις. Θά ἀγκάλιαζε σὲ λίγο μὲ λαχτάρα τὸν ἀγαπημένο της. Καὶ κατόπιν θά φρόντιζε κοντὰ στὸν καρδινάλιο καὶ στὸν βασιλέα, γιὰ τὴν ποθητὴ «χάρι»: ὦ, τῆς ἔδινε τόσες ἐλπίδες τώρα ἢ ὑποχώρησι — ἢ πρώτη αὐτὴ ὑποχώρησι — τοῦ φοβεροῦ Ρισελιέ, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε στείλει τόσο πρόθυμα στὸν φυλακισμένο λατρευτὸ της!

Ἀκολούθησε λοιπὸν τὸν ἀξιωματικὸ, ἡ δούκισσα. Δὲν εὕρισκε παράξενο, τὸ ὅτι τὴν ἔστελναν στὸ σπίτι τοῦ Λουβινύ. Μήπως ὁ Λουβινύ δὲν ἦταν αὐτὸς, ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὸν Σαλαί της;... Φυσικὸ λοιπὸν ἦταν τώρα νὰ εἶνε ὁ ἴδιος καὶ δεσμοφύλακός του!

Ἐφτασαν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λουβινύ καὶ χτύπησαν. Σὲ λίγο κάποιος ξεκλείδωσε ἀπὸ μέσα. Ἐνα εἶδος φαντάσματος παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι, μόλις ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Ἡ δούκισσα στὴν ἀρχὴ δὲν ἀναγνώρισε τὸν Λουβινύ, γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει ἐντελῶς. Τὰ μάτια του ἦσαν ἄψυχα, σὰν γυάλινες χάντρες θαμπωμένες. Τὸ πρόσωπό του ἦταν στυγνὸ καὶ σταχτοκίτρινο. Στὰ χέρια του κρατοῦσε μιά λαμπάδα ἀναμμένη, γιὰ νὰ φέγγῃ.

Ξαφνικὰ, ἡ δούκισσα ἔβγαλε μιά κραυγὴ φρίκης:

— Θεέ μου, εἶνε ὁ Λουβινύ!... Ναί, εἶνε ὁ Λουβινύ!

— Λουβινύ, φίλε μου, ἡ κυρία δούκισσα ἐπιθυμεῖ νὰ δῇ τὸν Σαλαί! εἶπε ἀπλᾶ ὁ ἀξιωματικὸς.

Τὰ ἄψυχα μάτια τοῦ Λουβινύ, δὲν ἔδειξαν καμμιά ἐκπληξι. Ἡ δούκισσα, ἔξαλλῆ ἀπὸ μυστηριώδεις προαισθήσεις καὶ τρόμους

θέλησε να φύγει. 'Αλλά ο άξιωματικός είχε απομακρυνθή πειά, ενώ συγχρόνως ο Λουβινύ της έλεγε με φωνή υπόκωφη:

— Περάστε μέσα να τον δήτε !

Προχώρησε κατόπιν μόνος του, χωρίς να κλείση την πόρτα και χωρίς να γυρίση καθόλου να δή, αν πράγματι ή δούκισσα τον άκολουθοῦσε.

'Εκείνη, πάλι χωρίς πειά να είνε κυρία του έαυτου της, τον άκολουθησε μηχανικά. Δέν ένοιωθε την καρδιά της να χτυπάη. Δέν ήξερε τί έπρόκειτο να της συμβή, ούτε και τί έπρόκειτο να ιδή.

Προαισθανόταν όμως καθαρά μέσα της, ότι σε λίγο θάβλεπε κάτι τό τρομερό!

'Ο Λουβινύ έφτασε, επί τέλους, σ' ένα μικρό δωμάτιο. Τοποθετήσε την λαμπάδα του σ' ένα τραπέζι. Κατόπιν τραβώντας μια θαρειά κουρτίνα μπήκε μόνος του στο πλαϊνό δωμάτιο.

'Η δούκισσα άπόμεινε άκίνητη, στη μέση του φωτισμένου πρώτου δωματίου. Τά μάτια της ήσαν καρφωμένα άπάνω στην κουρτίνα, πίσω άπ' την όποια έξαφανίστηκε ο Λουβινύ. Θέλησε να μπήξη τις φωνές να καλέση τον καρδινάλιο, τον άξιωματικό, τον Λουβινύ, άδιάφορο ποιόν τέλος πάντων... 'Αλλά ένας τρόμος μυστηριώδης, την άνάγκαζε να μένη στην θέσι της άκίνητη, κι άνίσχυρη να κάνη ένα βήμα ή να πη μια λέξι...

'Αξαφνα, μια φωνή βαθειά έφτασε στα αυτιά της. Κ' ή φωνή αυτή, την όποια δέν έγνώρισε κ' ή όποια της προξένησε άθελη άνατριχίλα, έλεγε:

— 'Αφού θέλεις να δής τον Σαλαί, ιδές τον!

Και ο Λουβινύ, παραμερίζοντας την κουρτίνα παρυσιάστηκε κρατώντας με τό δεξιό του χέρι άπ' τά μαλλιά τό αίματόφυρτο και κομμένο κεφάλι του Σαλαί!

— 'Ιδές τον λοιπόν, Μυρία! .. Ξαναμούγκρισε, στυγνός σαν θρυκόλακας, ο Λουβινύ. Είνε ο Σαλαί!... Μά πού είσαι λοιπόν ; 'Εφυγες, Μαρία ;... Κατάρα!

Τά κλονισμένα πόδια του, σκόνταψαν σε κάτι τό κυλισμένο χάμω στο πάτωμα. Ήταν ή δούκισσα χλωμή, άναίσθητη, με κλεισμένα μάτια: Τό αντίκρουσμα του φριχτού κεφαλιού του έραστοῦ της, την σώριασε στο πάτωμα, δίχως να θγάλη καν μια κραυγή!

— Μπα; έκανε με άταραξία αυτόματης κούκλας, ο Λουβινύ. Νεκρή είνε κι' αυτή;... Μά τότε, έγώ τη σκότωσα κι' αυτή, όπως και τον έραστή της!...

Με κόπο έσκυψε κατόπιν και της χάιδεψε τό μέτωπο. Ήταν παγωμένο. 'Ο Λουβινύ ξανασήκωσε πάλι τό κορμί του κι' άρχισε να όπισθοχωρή. Δέν έβγαζε πειά ούτε λέξι άπ' τό στόμα του. 'Εξαφανίστηκε κατόπιν πίσω άπό τό παραπέτασμα, σαν φάντασμα, σαν θρυκόλακας άλαλος και μουδιασμενός...

Τήν έπομένη, ο βασιλεύς, ο καρδινάλιος Ρισελιέ, ή βασιλίσσα, ο δουξ της 'Ορλεάνης και ή σύζυγός του (δηλαδή ο Γάστων κ' ή πρώην δεσποινίς ντε Μονπανσιέ) έφυγαν για τό Παρίσι, μαζί με όλη την άκολουθία τους. Καμιά ζητωκραυγή δέν ακούστηκε, άπ' τά στόματα των κατοίκων της Νάντης: 'Ο Ρισελιέ είχε θριαμβεύσει!

Κατά την αύγή της ίδιας αυτής ήμέρας, ο δροσερός πρωινός άέρας ξύπνησε την άναίσθητη δούκισσα. 'Η άπαισία άνάμνησις της προηγούμενης νύχτας ξανάρθε πάλι στο μυαλό της. Κυττάζοντας γύρω της, είδε ότι θρισκόταν όλομόναχη στο δωμάτιο εκείνο του σπιτιού του Λουβινύ.

Με κόπο σηκώθηκε άπ' τό πάτωμα και έκάθησε σε μια πολυθρόνα. Κανένas φόβος και καμιά φρίκη δέν συγκλόνιζε, τό μουδιασμένο άπ' τον άνέκφραστο πόνο κορμί της. Μονάχα, με λογμούς και με φωνή γαλήνια και πνιγμένη, μουμούριζε διαρκώς:

— 'Αγαπημένε μου, φτωχέ μου 'Ερρίκε!... Δυστυχισμένε μου φίλε... 'Ερρίκε μου!

Και τά δάκρυά της, κυλώντας άφθονα, ήσαν τά μόνα ίσως ειλικρινή δάκρυα, τά όποια έχυσε σ' όλη τη ζωή της ή δαιμόνια όσο και γοητευτική αυτή γυναίκα...

'Εκλαψε έτσι επί ώρα, επί ώρες. 'Η ήμέρα προχωρούσε. 'Ο ήχος των σαλπύγγων της βασιλικής πομπής, ή όποια ξεκινούσε για τό Παρίσι, δέν τράθηξε τη δύστυχη δούκισσα άπό τους πνεμένους και δακρυσμένους αυτούς ρεμβασμούς της. 'Ο τραγικός θάνατος του ώραίου εκείνου εύπατρίδου, του άγαπημένου της Σαλαί, την είχε συγκινήσει ως τά κατάβαθα της ψυχής της...

'Εφθασε πειά μεσημέρι, όταν ή Μαρία ντε Σεβρέζ ένοιωσε όλη την μαύρη πραγματικότητα της καταστάσεως. Και τότε,

μέσα άπ' τά θάθη της ψυχής της ώρκίστηκε ένα μίσος άσπονδο κ' έναν έξοντωτικό πόλεμο έναντίον του καρδινάλιου. Και πριν ξαναρχίση πάλι την επικίνδυνη ζωή της, θέλησε ν' άσχοληθή πρώτα με τον ένταφιασμό του άγαπημένου της.

Θαρραλέα κ' επίμονη γυναίκα καθώς ήταν, έσφιξε τά χείλη της, νίκησε τη θλίψη και τη φρίκη της και μπήκε άφοβη στο δωμάτιο, όπου ύπήρχε τό πτώμα του Σαλαί. Με έρευνητικό βλέμμα, έψαξε πρώτα να θρή τό κεφάλι του πτώματος. Κι' άνατηδώντας άθελά της, πρόσεξε ότι εκεί σε μια γωνιά του δωματίου, ζαρωμένος, θρισκόταν ο Λουβινύ, με τά δάχτυλα του δεξιού χεριού του μπλεγμένα στα μαλλιά του κεφαλιού του Σαλαί!

— Λουβινύ! του μουμούρισε γλυκά, νικώντας τη φρίκη της μπρός στον όλοφάνερο πόνο του νέου. Λουβινύ, θάπρεπε να σε μισώ, θάπρεπε να μου προξένης άπυτροπιασμό!... Μά έπειδή διαβάζω την άπόγνωσί σου στα άπλανή μάτια σου, δέν νοιώθω την δύναμη να σε καταδικάσω... Τό αίμα του φτωχού μου 'Ερρίκου μάς χωρίζει για πάντα, Λουβινύ!... 'Αλλά δέν σε μισώ!...

'Ο Λουβινύ, ζαρωμένος σ' εκείνη τη γωνιά, ούτε κουνιόταν, ούτε άπαντούσε, ούτε και τά άπλανή μάτια του έδειχναν καμιά συγκίνηση. Παραξευμένη ή Μαρία ντε Σεβρέζ, τον πλησίασε κι' ακούμπησε τό χέρι της στον ώμο του: 'Ο Λουβινύ, γέροντας παρευθός πλάι, κυλίστηκε στο πάτωμα σαν ξύλινη κούκλα...

Ήταν νεκρός, κι' άπό άρκετές ώρες μάλιστα!

'Η δούκισσα χρειάστηκε να συγκεντρώση όλο τό άγριο θάρρος της για να μην ξεφωνίση άπ' τη φρίκη της και να μην τραπή σε πανικόβλητη φυγή. 'Εσκυψε και με χέρια τρεμουλιαστά άπόσπασε τό κεφάλι του άγαπημένου της άπ' τά νεκρά και συσπασμένα δάχτυλα του Λουβινύ. Τό τύλιξε κατόπιν εύλαβικά σ' ένα μεταξωτό σεντόνι, μαζί με τό άκέφαλο πτώμα.

Και τέλος, άργά κατά τό θράδυ και με τη βοήθεια ενός γνωστού της εύπατρίδου, τά πτώματα του Σαλαί και του Λουβινύ τοποθετήθηκαν σε δυο φέρετρα και θάφτηκαν πλάι-πλάι σε δυο κοντινούς τάφους, χωρίς καμιά πομπή, στο νεκροταφείο της Νάντης...

Αυτός ήταν ο φριχτός έπίλογος των έρώτων της δούκισσης ντε Σεβρέζ, με τους εύπατρίδας Σαλαί και Λουβινύ. 'Οπως δέ είνε γνωστό άπό την ιστορία, ή δούκισσα, μετά την τραγική κηδεία των δυο έραστοῦν της, άποσύρθηκε για μερικούς μήνες σ' ένα μοναστήρι, για να κλάψη εκεί έλεύθερα τον πόνο της. Κι' όταν πέρασαν αυτοί οί μήνες, έπετράπη πάλι άπ' τον βασιλέα ή εμφάνισί της στην Αύλή, όπου, όπως λένε ή κακές γλώσσες, ή άδιόρθωτη εκείνη γυναίκα ξανάρχισε πάλι μια ζωή θυρωβώδη έρώτων και ραδιουργιών!

***

'Οπως θα θυμάστε, ο άρχιεπίσκοπος της Λυών είχε προσκαλέσει σε γεῦμα τον Μωλουύ και τον Τραγκαβέλ, στο επί της όδου Κουρτώ μεγάλο της 'Ανναίδος ντε Λεσπάρ.

Κατά τό πρωί λοιπόν της ήμέρας εκείνης, κατά την όποια θα δινόταν αυτό τό γεῦμα, ο άρχιεπίσκοπος ντυμένος με στολή ίππότου πήγε στην ταβέρνα της «'Ωραίας Φερρονιέρης». 'Εκεί, άφού κάθησε άφελέστατα σ' ένα τραπέζι της μεγάλης αίθουσής, διέταξε να του φέρουν κρασί, σαν να ήταν κανένas σωματοφύλαξ ή κανένas άπλός ύπαξιωματικός...

Τόν σερβίρισε ή ίδια ή Ρόζα, χαμογελαστή γιατί τον είχε άναγνωρίσει.

— Πανιερώτατε ! του ψιθύρισε κατόπιν, με συγκίνηση. Σας περιποιούμαι ή ίδια, γιατί είσθε για μένα κάτι τό μεγάλο κι' άπό τον βασιλέα μας τον ίδιο... Είσθε εκείνος, ο όποιος έμαθε τό μυστικό της ζωής μου!... 'Ερχεσθε να σας όδηγήσω σε μια άλλη αίθουσα, πού ήσυχη κι' άνειη άπό αυτή ;

'Ο Λουδοβίκος ντε Ρισελιέ σηκώθηκε με άφωνο χαμόγελο κι' άκολουθησε τη νέα. 'Εκείνη τον ώδήγησε μέσα σ' ένα ιδιαίτερο σαλόνι του σπιτιού της. Κι' εκεί, μακριά άπό κάθε άδιάκριτο αυτί, ή έκλεκτή κοπέλλα μίλησε πρώτη κ' είπε:

— Πανιερώτατε, μάντεψα τον σκοπό της άφίξεώς σας έδώ... 'Ερχεσθε να με προσκαλέσετε, στο γεῦμα του μεγάρου της δεσποινίδος ντε Λεσπάρ!... Μά χωρίς να επιμένετε άσκοπα και δίχως άποτέλεσμα, σας θεβαιώ με σεβασμό για τό έξής: 'Οτι σήμερα δέν θάρθω με κανέναν τρόπο στο άρχοντικό αυτό γεῦμα... Θάρθω όμως μια άλλη ήμέρα, άσφαλώς... Και τότε, στηριγμένη στο μπράτσο του συζύγου μου, θάχω πειά τό δικαίωμα να μπαίνω έλεύθερα και στο παλάτι άκόμα του βασιλέως! Με έννοείτε;... Αυτή είνε ή άπόφασί μου ή άκλόνητη σήμερα, έστω κι' αν λυπηθήτε γι' αυτό τόσο έσείς, όσο κι' ο κύριος κόμης Μωλουύ !

('Ακολουθεί)

